

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
СТОТЕ ЖИВОТА НА БРЕНДА
МАКАЛИСТЪР**

chitanka.info

Бренда Макалистър винаги мислеше за себе си като за най-обикновена домакиня. Е, добре де — невинаги, а само през последните десетина години, откак се бе омъжила по необходимост за Лиъм, беше му родила три деца, от които само едно бе желано и планирано, и бе зарязала „кариерата“ си на бизнес-секретарка, за да се посвети на печката, прахосмукачката и мръсните чорапи. Ако обаче не вземаше под внимание опита си за пробив в света на маркетинга, си беше класическа домакиня.

Ето защо изненадата ѝ, когато една вечер — малко преди домочадието да се прибере в ипотекираната до краен предел фамилна къща — някой разби задната врата, влезе с гръм и трясък и изстреля четири куршума в гърдите ѝ, бе, меко казано, силна. Дори не успя да си помисли „По дяволите, не съм пуснала пералнята... сега какво ще облекат децата утре?“. Вместо това, докато се мъчеше да игнорира страховитата болка, бликаща от разкъсаните ѝ вътрешни органи, съзнанието ѝ поднесе услужливо мисълта „Сигурно е някой луд... че кой, да му се не види, застрелва домакини?“. След това прозрение прословутата черна пелена, която толкова често се споменаваше в любимите ѝ криминални романчета, милостиво се спусна над нея и ѝ спести по-нататъшните мъчения.

На следващата сутрин Бренда се събуди с около час по-рано от обикновено. Алармата още не се бе включила, съпругът ѝ хъркаше така юнашки, сякаш се мъчеше да пререже основите на Айфеловата кула с тъпа ножовка, а синковците му пригласяха от съседната стая в страховит синхрон... Е, лошо няма — точно щеше да успее да приготви закуската и дори щеше да ѝ остане време да зареди кафемашината.

Само че едва ли щеше да съумее да свърши всичко това — нали беше мъртва.

Измъкна се тихо от леглото и на пръсти отиде до банята. Изобщо нямаше мъртъв вид, даже напротив — като се има предвид от колко време насам не си бе слагала маски, фон-дъ-тени и други извращения, направо си изглеждаше добре. Разтвори деколтето на нощницата си — нямаше и следа от куршумите, които бяха пронизали започващите леко да провисват гърди с онзи отвратителен разкъсващо мляскащ звук.

Хм. Сигурно беше сънувала.

Но болката беше още там. На пръв поглед бе избягала, но тя знаеше — беше се скрила някъде дълбоко вътре в нея, спотайваше се, за да избликне след ден или два, да пробяга един бърз спринт по нервните ѝ окончания, след което да се отпусне като у дома си в мозъка ѝ и да поеме контрол върху всяка клетка в тялото ѝ...

„Що за простотии!“, упрекна се тя и заслиза бавно и предпазливо към кухнята, за да не събуди домочадието. Закуската нямаше да се приготви сама, колкото и да си мечтаеше за това понякога.

В кухненския бокс цареше чистота, която би накарала всяка уважаваща себе си болница да се засрами. Нямаше кървави петна по пода, гилзи, пистолети, гаубици или лилави дракони. Всичко си беше, така, както го бе оставила снощи... преди да се появи непознатият и да я застреля.

„Сънувала съм“, застави се да си повярва тя и включи газовия котлон, за да приготви пържени яйца с бекон за Лиъм. С крайчеца на окото си забеляза как някакъв непознат с черна коса, пристегнатата отзад на темето му с очукана сребърна халка, облечен в гащеризон на водопроводчик, се мотае на улицата пред къщата. В мозъка ѝ се залута някаква странно избеляла мисъл, но тя реши да не ѝ обръща внимание. Имаше работа за вършене.

Денят ѝ мина напълно обикновено — в чистене, готвене, малко клюкарстване с Маги и Симона по телефона, още малко готвене... Нищо не ѝ подсказа, че тъкмо когато се гласеше да свали яхнията от котлона, в кухнята ще връхлети млад мъж с чорап на лицето и ще ѝ пререже гърлото с едно-единствено движение. Шурналата кръв весело забълбука и за секунди изпълни тенджерата. Бренда се зачуди какъв ли вкус ще има яхнията и дали неблагодарното ѝ семейство ще усети присъствието на странна подправка в манджата. Това бе и последната мисъл, която ѝ мина през главата, понеже номерът с пелената, припадането и последвалото умиране се повтори в някакъв безумен изблик на *deja-vu*.

На следващата сутрин се събуди с лека болка в гърлото, все едно бе прекалила с ледените бири предната вечер. Огледалото в банята отново мълчаливо я информира, че е жива и пращяща от здраве, че няма никакви белези, освен целулитата и ситните зачатъци на стрии в основата на бюста, и че е крайно време да спре да сънува романи от

Стивън Кинг и да канализира съновиденията си в по-леко смилаема посока... като Нора Робъртс например.

Непознатият обаче пак бе отвън. Този път бе облечен като телефонен техник и бърникаше нещо из разпределителната кутия, но халката, косата и всички останали характерни черти, които подсъзнанието ѝ любезно припомни, бяха налице. Когато излезе на верандата с намерението да го извика и да поиска обяснение, вече бе изчезнал. Бренда изруга не твърде културно и се зае с домашните си задължения. Беше сряда — ден за пране.

Когато обаче късно вечерта, малко преди да изключи телевизора в хола и да се качи в спалнята при отдавна заспалия си съпруг, някой се прокрадна зад нея, метна въже на врата ѝ и започна да я души, усети, че ѝ писва. В края на краищата това не можеше да продължава всеки ден! Опита се да се бори с невидимия си нападател, но хватката му бе прекалено силна. Малко преди черната пелена да я навести за пореден път, угасващият ѝ поглед мярна за части от секундата сребърната халка и гарвановочерната коса, след което умря отново.

Когато се събуди на сутринта, даже не си направи труда да ходи до банята. И без това знаеше, че няма да види нищо особено. Направо се смъкна до кухнята и зачака непознатия да се появи. Не чака дълго — този път бе с полицейска униформа, но нямаше как да я заблуди. Тя изскочи навън така стремително, сякаш дяволите от половината ад я гонеха по петите, и успя да го хване малко преди да се шмугне в храстите на съседите.

— Кой си ти и защо, по дяволите, ме убиваш всяка вечер? — кресна тя толкова гръмко, че птиците, накацали по жиците наоколо, излетяха стреснати и не се появяваха в квартала поне месец.

— О, имате грешка, мис... Аз съм тук за пръв път, тъкмо ме разпределиха във Вашия район...

— Тия ги разправяй на баба ми в Уисконсин, мътните те взели! — Веднъж започнала, Бренда трудно можеше да бъде спряна. Все пак имаше сериозна закалка от живота с мъж и три деца.

— Добре, само се успокой... Дай да влезем вътре, ако искаш, за да не правим циркове по улицата. — Непознатият бързо мина на „ти“, когато видя, че номерът му не минава. — Обещавам, че ще ти обясня всичко.

Тя отвори уста, за да изръси поредната си пиперлива приказка, но се спря неочаквано дори и за себе си.

— Добре — промълви тя тихо и след минута мълчание добави: — Но дай да отидем в гаража, че мъжът ми може да се събуди всеки момент.

— Както кажеш — покорно се съгласи непознатият и я последва.

Веднага щом влязоха вътре и придърпаха вратата на гаража така, че да могат да реагират навреме, ако случайно някой решише да пие сутрешното си кафе на по-екзотично място, Бренда изригна:

— Разказвай сега каква е тази дяволска работа, но без да премълчаваш нищо!

— ОК, слушай ме и не ме прекъсвай, колкото и налудничаво да ти се стори цялата история. Виж сега, истината е, че не аз те убивам. Напротив, аз съм този, който те спасява. Затова дебна наоколо — за да се опитам да те съживя всеки път, когато някой от бившите ти любовници реши да си върне за всичко, което си му причинила.

— Бившите ми любовници ли???

— Помолих те да не ме прекъсваш! Точно така — хората, с които си спала и си зарязала през живота си. Онзи с пистолета например беше Стенли — запознахте се с него на абитуриентския си бал, разиграхте три глави от „Кама Сутра“ в раздрънкания му „Плимут Фюри“, след което ти му заяви, че по-скоро океанът ще замръзне, отколкото да легнеш с него отново. Сега е „тюлен“ и наскоро се върна от поредната си неназоваема мисия. Човекът с ножа пък е Хуан Алварез — една от последните ти колежански авантюри, който по една случайност работи за наркокартела „Меделин“... и със сигурност не е счетоводител. Вчерашният ти посетител пък е Мортимър — човекът, с когото слага рога на Лиъм по време на медения ви месец в Хавай. Виж, той е счетоводител... но има някои странни наклонности, като например сексуални желания, включващи малки момченца, бичове и примки за удушаване. Тази вечер, ако не ме лъжат изчисленията, трябва да дойде Жан-Пиер — едва ли си го спомняш, но той със сигурност пази спомен за един семинар по бизнес мениджмънт в Мемфис отпреди година и нещо...

— Това са пълни простотии! — избухна Бренда. — Та аз почти не помня тези хора... от къде на къде те ще ме помнят? И което е по-интересно: откъде ти знаеш за тях, че и за мен, толкова подробности?

Непознатият се поколеба, след което прекара ръка по лицето си. Всичките му черти се размиха за миг, след което започнаха с леки и плавни движения да се прегрупират, сякаш под кожата му се намираха няколко взвода мравки, изведнъж решили да сменят местата си за разнообразие. Когато вълнението затихна, пред нея стоеше съвсем друг човек.

— Джаред? — попита невярващо тя, докато една част от съзнанието ѝ се чудеше колко точно ще ѝ струва престоят в психиатрията, а друга я ръчкаше и повтаряше с дебилно въодушевление: „Аз казах ли ти, че тази коса и халката ми напомнят за някого? Казах ли ти, че... казах ли ти...“.

— Да, Бренда, аз съм... Ще трябва да ме извиниш, че не съм ти споменавал, че съм магьосник, но... сложи си ръка на сърцето и признай: щеше ли да ми повярваш, дори да го бях направил?

Тя с неохота се съгласи, че е прав.

— Знам, че за теб съм просто поредното име в тефтерчето със завоеванията — продължи той — но ти за мен бе нещо съвсем различно. Аз те обичах... обичам те и сега, но това не е най-важното. Да се върнем на твоите кандидат-убийци. Наскоро забелязах, че поради някаква странна аномалия в структурата си ентропията направо е полудяла. Разрових се малко насам-натам и открих интересно нещо. Обикновено времепространствените връзки стоят като закотвени в тялото на вселената и дори магията не може да ги помръдне от мястото им. Именно затова да знаеш, че ако някой ти каже, че може да промени хода на историята, да направи от водата уиски или да накара някой да се влюби в теб, може с чисто сърце да му се изсмееш. Тъй като ентропията обаче ежесекундно е подлагана на хаотичен натиск от всички страни, корените ѝ са започнали лека-полека да се изместват. Не да се изтръгват от мирозданието, не — както казах, това е невъзможно — но просто да се приплъзват надолу и надолу по течението, като солиден бент, подкопан в продължения на години от напора на течащата вода. Ние не усещаме тези изменения — те са прекалено малки за нас, а и дребните катаклизми като непрекъснати валежи в продължение на цялото лято, разделите между хора, прекарвали заедно години или аварията в атомни електроцентрали по принцип оправдаваме с лош късмет, съвпадения или нещо от този род. За ентропията обаче дори приплъзване с частица от милиметъра е

повод за паника. Ето защо от известно време насам тя е решила да вземе нещата в свои ръце и да се... самопоправи, ако искаш. Ако следиш новините по телевизията, сигурно ти е направило впечатление — еди-кой си диктатор обявил оттеглянето си, в еди-коя си държава финансовият министър получил инфаркт часове преди да обяви вдигането на данъците, еди-коя си компания смъкнала цените на продукцията си, тъй като се опасявала от антимонополни бунтове... Това са все примери как ентропията ремонтира тихомълком местата, където в тялото ѝ могат да се появят пукнатини. Тъжно ми е да ти го кажа, но ти, мила моя Бренда, си една от тези пукнатини. Неразумните решения, които взимаше едно след друго в продължение на целия си живот, са причината сега да си мишена на една сюррия загубили разума си мъже, които дават мило и драго да те видят във вид на тленни останки, мирно положени шест фута под земята.

— Ти си луд...

— Де да бях, скъпа... Ако искаш, ще те оставя да бъдеш на разположение на Жан-Пиер тази нощ и утре пак ще си говорим. Осъзнавам, че цялата тази информация ти идва в повече, но едва ли ще успея да те убедя, че говоря истината, освен ако ти самата не се увериш в това.

— Махай се!

— Добре, Бренда, няма да споря... До утре!

Джаред изчезна. Да, именно изчезна — не излезе пред вратата на гаража, не се изниза като уловен в крачка любовник през прозореца, а изчезна като внезапно духнат пламък на запалена свещ: в един момент го виждаш, в следващия — не. Поне след него не остана онзи аромат на тлеещ фитил, който винаги ѝ навяваше асоциации за гробища, смърт и раздяла, иначе съвсем щеше да превърти.

Бренда грижливо заключи вратата на гаража, прибра се в кухнята и си наля щедра порция от уискито на Лиъм. Майната му, че беше сутрин. Беше си заслужила малко глезене.

Живителната сила на алкохола се оказа надценена, защото ръцете ѝ спряха да треперят едва след третата чашка. „Простотии!“, повтаряше си тя непрекъснато, докато броеше малцовите експлозии в празния си стомах. „Пълни простотии! Сигурно е от стреса... Да, от стреса ще да е. Цяла година без отпуска, слугуване в домакинството и похабени нерви с децата и с Лиъм... От това ще е“.

До края на деня почти бе успяла да се убеди в истинността на тези думи („Една лъжа, повторена сто пъти, става истина“, кънтеше в главата ѝ гласът на д-р Гьобелс, но тя се мъчеше да не му обръща внимание). Донякъде и уискито, което към полунощ значително бе намаляло, успяваше да поддържа огъня на надеждата ѝ. „Всичко ще се оправи, всичко ще се оправи, всичко ще се оправи...“, рецитираше тя наум, докато разбъркваше тестото за пая, с който възнамеряваше да поглези домочадието утре сутрин. Продължаваше да си ги повтаря дори след като брадвата, просвистяла изневиделица, разцепи черепа ѝ с плашеща лекота. „Да, да, знам — пелена, небитие и така нататък...“, бе последната мисъл, притичала с раздразнение през съзнанието ѝ.

Събуди се с неприятно, но не нетърпимо главоболие. Неволно опипа тила си в очакване да докосне страховития белег от зарасналата разполовена кост. Както и предполагаше — нищо.

Джаред я чакаше в гаража.

— Добре, признавам, не си луд, знаеш какво говориш... кажи ми сега какво да правя, че това вече започва да става досадно!

— Лошото е, че не мога да направя нищо, докато не са те убили — развенча надеждите ѝ за лесна развързка оказалият се магьосник неин экс-любовник. — Ентропията не обича актовете на безсмислено отмъщение, а тъй като двамата с теб не сме свързани, тя ще разтълкува моята евентуална намеса именно като такова. Мога единствено да те съживявам всеки път... както и да решавам въпроса с онези, които вече са си минали по реда.

— Имаш предвид...

— Не питай неща, чийто отговор не искаш да знаеш — прекъсна я Джаред. — Вчера отидох при един стар приятел... учител... абе сложно е... Та, както и да е, той ми каза, че ако убиеш кандидат-убийците си, преди да са имали възможност да те убият, рано или късно ентропията ще се усети, че нещо не е наред, и ще мине към следващия пункт от списъка си.

— Е, хубава работа... И затова си бил път чак до стария си даскал? Че това и аз можех да ти го кажа... „Нападението е най-добрата отбрана“, поне така съм чувала.

— Не е чак толкова лесно — подсмихна се Джаред. — Повярвай ми, визитата си струваше...

— Няма значение — кажи ми какво според ентропията е „рано или късно“?

— О, надали ще мине чак толкова време... месец, два... година най-много...

— И как си представяш да трепя човек след човек в продължение на месеци???

— Спокойно, ще ти помагам за почистването — махна с ръка небрежно Джаред, сякаш ставаше дума за есенната уборка на листата в градината.

Бренда не беше очарована от перспективата, но очевидно нямаше друг избор, освен да се съгласи. Купи си кама от един търговец на ножове в центъра — не беше толкова ефективна, колкото пистолет например, но шансът да събуди Лиъм или малките с наръгване бе доста по-нищожен, отколкото с изстрели в стил „Брус Уилис влиза в стаята с лошите“. А и камата беше красива — с арабски йероглифи по острието и дръжка от еленов рог, която бе толкова удобна, че сякаш бе продължение на дланта ѝ.

Направо загуби бройката на всички, които заколи през следващите два-три месеца. Често казано, нямаше и представа през леглата на колко мъже е минала, преди да се задоми и да реши, че вече няма да е роб на нагона си. Кандидат-убийците прииждаха като татарски орди — един след друг, неумолими и твърдо решени да я убият по какъвто и да било начин: с отрова, с електрошокови остени за добитък, с огнестрелни и хладни оръжия... Изобщо нямаше да се учуди, ако се появеше някой с лазерен джедайски меч или с миниатюрна атомна бомба.

Една вечер обаче вместо поредния мераклия за живота ѝ се появи Джаред. Изникна наред кухнята толкова внезапно, че за малко не го наръга. Добре, че имаше бързи реакции, та острието мина на сантиметри от лявото му око.

— По дяволите, Джаред! Кога ще се научиш да предупреждаваш кога ще идваш?

— Спокойно, Бренда, не се нервирай. Идвам да ти съобщя добра новина. Според Учителя, който е доста по-вещ от мен в разчитането на ентропията, вече си в безопасност. Гневът на мирозданието се е изсипал пред вратата на друга мъжемелачка от твоя калибър.

— Страхотно! Наистина ми бе писнало да съм главна героиня в психотрилер... Имам чувството, че мъжът ми вече започна да подозира нещо.

— Доколкото знам, убийствата се отразяват добре на либидото ти, така че не вярвам Лиъм да се оплаква... — ухили се цинично Джаред.

— И така да е, това не е твоя работа — отрязва го Бренда. — Благодаря ти за всичко, радвам се, че ми помогна, но вече е време да си ходиш.

— Щом искаш...

Джаред се стопи във въздуха. Тя извади от джоба си камата и с облекчение я пуснах в коша за боклук, като старателно я посипа с остатъците от вечерята, която синовете ми не бяха дояли. Не ѝ се искаше някой да я открие сутринта и да започне да задава неудобни въпроси. След това се качи в спалнята, легна до съпруга си и заспа спокойно за пръв път от месеци насам.

Когато се събуди на следващата сутрин, противно на очакванията си не беше в семейното ложе. Дори не си беше у дома. Нощницата ѝ бе подгизнала от влага, а в дробовете ѝ нахлуваха една след друга вълни от отвратителна смрад на спарено, сяра и мухъл. Опита се да размърда ръце и крака — безуспешно. Очевидно бе вързана за някаква маса. „Маса за аутопсии“, обади се гласът на разума дълбоко в главата ѝ. „Има улей за оттичане на кръвта и другите телесни течности, не си ли го виждала в «От местопрестъплението»? Това сто процента е маса за аутопсии...“.

— Добро утро, Бренда — усмихна ѝ се Джаред от далечния ъгъл на стаята. Бе застанал пред мангал с току-що разпалени въглени, в който бяха натикани остриета с различен калибър и форма.

— Какво, по дяволите...

— Не си ли ѝ обяснил още? — прокълтя плътен басов глас, който сякаш се носеше от всяка молекула въздух наоколо.

— О, не, Учителю. Следвам добрите стари канони на романите на ужасите, според които злият гений разяснява пъкления си план миг преди да разфасова героинята.

— Ама си ми един театрал и ти, Тери... — въздъхна гласът. — Както и да е: давай по-набързо, че ще пропуснем рождения ден на Брайън в „Зелената котка“.

— Какво правиш?! — изпищя Бренда, когато Джаред (*Тери?*) измъкна един от страховито изглеждащите ножове от мангала. Видът на нажеженото острие я караше да се чувства малка и незащитна, също като преди години, когато баща ѝ се приближаваше към нея с огромния кожен колан в ръка.

Само че сега не бе получила двойка. И раната от това едва ли щеше да зарасне толкова бързо, колкото тези на дупето ѝ...

— Много е просто, Бренда — заговори Джаред делово, докато се приближаваше неумолимо към нея. Очите му горяха с пламък, не помалко ярък от този на острието в ръцете му. — Това, което пропуснах да ти кажа, е, че те спасявах от всички, за да мога да те убия собственоръчно. В крайна сметка, не бих могъл да допусна някой да ми отнеме това удоволствие, нали така?

— Но ти каза, че ме обичаш...

— Именно затова искам да те убия, скъпа.

— Но нали си... нали си магьосник?! Няма ли... кодекс, устав... нещо от този род?

— Този влак замина отдавна, Бренда. Заради жени като теб съм нарушавал правилата толкова пъти, че и на Магистрите им писна да ми държат сметка.

— А ентропията??? — хрумна ѝ спасителна мисъл. — Нали спомена, че ентропията не обича актове на отмъщение?

— Милото дете! — разсмя се безпътният глас, докато нажеженият кинжал пореше вътрешностите ѝ с ужасяваща лекота. — Тери, явно си забравил да ѝ споменеш кой точно е измислил ентропията...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.